

İşıqlı sabahlar üçün, parlaq bir gələcək üçün,
çiçəklənən millət üçün, səsi dünyaya yayılacaq bir
gənclik üçün, **düşünərək yaşayanlar üçün**, xoşbəxt bir
ailə üçün, sevincli qəlblər üçün, gülən üzlər üçün,
həyat səhifələrimizi parlaq imza sahiblərinin
qələmi ilə yazmaq üçün

parlaq imzalar

Kitabın sahibi: _____

Oxu tarixi: _____

Ürek ver:

KOR NÖQTƏ

NAİQ BABAYEV

Koordinator: Amin
Redaktorlar: Toğrul MUSAYEV
Namiq HÜSEYNLİ
Korrektor: Turac ELDARQIZI
Yekun oxunuş: İlahə ƏHMƏDOVA
Tərtibatçı: İsmayıl SÜLEYMANLI
Cildin dizayneri: Aysel AXUNDLU

Naiq Babayev
KOR NÖQTƏ

Bakı, “Parlaq İmzalar” Nəşriyyatı – 2023, 248 səh.

© Naiq Babayev / 2023

© Parlaq İmzalar MMC / 2023

Kitabın bütün hüquqları qorunur. İcazəsiz olaraq hər hansı vasitə ilə nəşri və yayımlanması qadağandır.

Parlaq İmzalar Nəşriyyatı | 132
Yeni İmzalar seriyası | 11

www.parlaqimzalar.az
info@parlaqimzalar.az
f @ /parlaqimzalar
0559697259 / 0559897259

Mətbəə: “AVE PRINT” MMC
Çap tarixi: 01.05.2023
Sifariş: 04(21)/23

Onun iki nađılı vardı. Biri özünüdü...
“Ađ gəmi”, Çingiz Aytmatov

birinci hissə

Karton ev

Zirzəmilər

İnsanın qayıdacaq yeri olmalıdır, xüsusən də qış aylarında. Mənim isə yoxdur.

Uzun müddətdir günlərimi şəhərin gözdən iraq küçələrində pusquya yataraq keçirirdim. Gecə olanda isə turniketdən atlanıb metroya girir, çıxanda cibimdəki ehtiyat otuz qəpiklə qəsəbəyə gedən avtobusa minir, düşəndən sonra isə iyirmi dəqiqəyə binaya çatırdım. Yeddi mərtəbə qalxıb döy-düyüm, ardınca yumruqladığım qapını Həpənd dediyim bəbam açırdı adətən. İndiyə qədər harada olduğumu soruşub cavabıma qulaq asmadan serialına baxmağa davam eləyirdi.

Serial bitəndə isə yemək, yemək əsnasında edilən söhbətlər, baş-beynimi aparan nəsihətlər başlayırdı: “Elə ki peşən, sənətin olmadı, atan kimi qaçıb gedərsən boş xəyalların dalınca. Axırda da qab yuyarsan cır-cındır üçün”. Sınıf rəhbərim “bu uşaq oxumaq istəmir” deyəndən Həpənd hey deyirdi ki, gəl sənə kran sürməyi öyrədim, öz pulunu özün qazan. Guya məni gələcəyə hazırlayırdı. Özü də necə gələcək! Düşəndən-düşənə binaların damına su çəni qaldırılan, toydan-toya kabab yeyilən bir gələcək.

Deyingən dediyim nənəm isə deyilməyə adətən yemək bişirəndən sonra başlayırdı:

– Vaxtında Socar-a girsəydin... Nəydi ki on mini vermək?! Borc-xərc tapardıq, – pörtlənmiş yaşıl mərcini qabağımıza qoyanda dedi.

– Oğlun imkan verdi ki?! Aldı varımı-yoxumu, kafe açdı, sonra da satıb qaçdı xaricə, balasını da atdı üstümə, – Həpənd dedi. – Bir də ki Socar-da işçi qalıb?! Odur eee, deyirlər yenə dörd min nəfər çıxarılaçaq.

– Nə deyim onun anasına?! Ölkə-ölkə gəzdi, bir uşağa baxmadı.

– Hippi.

– Pay içini! – dedim. – Bir də anama hippi desəz, ikinizi də kəsəcəm.

– Rədd ol, küçük!

Qaşıq başımın üstündən keçdi. Üzumdəki yağı təmizləməmiş çölə çıxdım. Qaranlıq küçələrdən əsas yola tərəf addımlayırdım. Üzü küləyə qarşı, əllərim cibimdə, üşüyərək və büzüşərək. Yaxşı ki qabağıma əlində qulaqlı papaq tutan bir şəpiysifət çıxmışdı, yoxsa qulaqlarım da donardı.

– Qaçaş, üzü şəhərəsən? Məni də at da Koroğluya, – yol kənarında saxlayan sürücüyə dedim.

– Taksiyəm e.

Taksi şoferlərindən zəhləm gedir. Qabyuyan təzə getdiyi vaxtlarda ya *Uber*-də işləyirdi, ya da *Vixx*-də – hər nə zibildirsə. “Yaxşı qazanıram, bir az pul yığım, çalışacam sizi də yanıma gətirim”, – demişdi. Məncə, çoxdan özünə zəncidən-zaddan tapıb. Yoxsa beş ildi orada nə qayıdır? Yəqin, zənci

balaları da var. Hahahaha... Heç biri mənim kimi ola bilməz. Ağ olmasam da, zırtıq deyiləm. Gecələr işığı yandırmayıb otağa girsən, təkcə süzölmüş ağ maykamı görməzsən.

Baş barmağım havada yol kənarında gözləyirdim. Maşınlar yanımdan şütüyüb keçirdi. Bəziləri yaxınlaşanda sürəti azaldır, diqqətlə üzümə baxır, sonra yenə qaza basırdılar. Anam olsa, saxlayardılar. Qadın olduğu üçün yox, sadəcə yaxşı avtostopçuydu. Axırınıcı dəfə gələndə mənə də bir-iki şey öyrətmişdi. Məktəbi qurtarıb onunla səfərə çıxmağımı arzulayırdı. Çıxacam, amma Gürcüstan, Türkiyə istiqamətində yox, birbaşa Moskvaya.

– Boş-boş gözləyirsən bayaqdan. Gedək Koroğluya, oradan manatdan yığarsan. Yolda əl eləyən olsa, düşərəm.

Fikrim şoferin beyninə batdı.

– Min, – dedi.

Mindim. Dedim indi baş-beynimi aparacaq. Adətən belə olur, avtostop eləyəndə “pulu” qulaqlarınla ödəyirsən, amma bu şoferin cıncır da çıxmadı. Əvəzində ödənişi burnumla elədim. Ağızının iyindən buz tutmuş burnum belə açıldı, hələ də enerji içkisi içirdi. Yəqin, gecəni oyaq qalmağına kömək edirdi. Amma mən onsuz da oyaq qala bilirəm. Yatacaq yerim yoxdur deyə yox, gecələr gözümə yuxu getmir.

Qış parkı istiqamətindəki küçələrin, demək olar, yarısında işıqlar birdən-birə sönür, mərkəzin ürəkbulandıran gülərlülüləri arxada qalır. İçib açarını itirənlər adətən buralarda olur. Yaxşı müşahidə edib düzgün adamı seçəndə əyləncə başlayır. “Pışt” eləyən kimi ya qaçırlar, ya da birdən-ikidən verirlər. Masaj salonları da bu küçələrdədir. Ora girən qızları

da görə bildirdim. Bir dəfə iki zənci görmüşdüm. Masaj salonunda işləyib-ışləmədiklərini bilmirdim. Kaş işləyəydilər. Onları görəndən sonra hədəflərimdə bəzi dəyişikliklər elədim. Hardansa yüzlük fırladıb yanlarına getmək istəyirdim. Onlara yüz az olardı. Gərək iki yüz tapam, amma əllilik belə qabağıma çıxmırdı.

Yanvar, fevral aylarında saatlarla küçədə dayanmaq olur. Bəxtimi yoxladım, gəlib-keçənlərin arasında uyğun namizəd yox idi. Mən də məktəb qoxan zirzəmilərə girdim. Pleysteysən klublarının adminləri də eynilə bizim zavuçlara oxşayır – nəzərləri üstündə olur, fikirləri başqa yerdə. Kameralardan yayınmaq şərtilə istədiyini eləyə bilərsən.

“Məktəb sizi gələcəyə hazırlayır” demişdi zavuçumuz. Düz deyirdi. Məktəbə o qədər kamera qoymasalar, hardan biləcəkdim kor nöqtə nədir, hansı bucaqda olur? Uşaqlar boş otağa girən kimi şıdı dediyim şagirdin dostları tutub çıxarırlar. Amma mən neçə dəfə Fidanı biologiya kabinetinə salmışam. Kabinetdə deyə qapısını da kilidləmək olur. Heyif ki, Fidan “öz işini özün gör”, – deyir. Eləyəndə də mənə baxır. Kabinetdəki hər dibçəkdə izim var. Güllər qurumasa, yaxşıdır.

Zombili “*Call of Duty*” oynayırdım. Mindən çox zombi öldürmüşdüm. Üçüncü ştrixə çatmağıma az qalırdı. Hər dəfə eyni salonda oynasam, bəlkə də, bu oyunda dünya rekordunu qazanardım. Yandakı masalarda Pes oynayırdılar. “Pleysteysən 4” oynayanlar rahat kreslolarda oturub cizgi filminə oxşar oyunla məşğul idilər. Gödəkcələrini də kreslonun başına asıb bellərini dayamışdılar. O dəqiqə bilinirdi ki, pullu

adamlardı. Asılıqandan bircə “Pleysteşen 3” oynayanların gödəkcələri sallanırdı. Lap əlli il də keçsə, “Pes 13” oynayanın cibində pul nə gəzərdi?

Dördüncü ştrixə çatanda zombi öldürməkdən yoruldu. Yeni oyun seçmək üçün divara asılan oyun posterlərinə nəzər yetirdim. Gözümü oyundan oyuna sürüşdürərkən içəri bir qrup girdi. “Pleysteşen 4”ə tərəf gedirdilər. Biri gödəkcəsini asılıqandan asdı. Boyu balacaydı, amma çiyinləri boynum yağunluqda olardı. Uzun saqqal saxlamışdı. Sarı papağını çıxardı. Saçlarını yandan ülgüclə qırxmışdı. Qollarında qəribə döymələr vardı, deyəsən, boynuna asdığı canavar dişlərinin şəklini çəkdimişdi. O dəqiqə fikirləşdim ki, buna ilişmək xatadır. Lap monqol döyüşçülərinə oxşayırdı. Masaya keçəndə digərlərinin oyuna başladığını gördü. Biri nəşə dedi, bu da başladı gülməyə.

“Pay içini, – dedim, – boş-boşuna özümü qorxutmuşam”.

Dik duran burnu aşağı endi. Saqqallarından dodaqları görünmürdü, amma burnuna yaxınlaşdıqları bəlli idi. Bircə-bircə necə şirin olmuşdu? Belələrinə başa düşmürəm. Elə vid-fason saxlayırsansa, get şəhərləri yandır, evləri tala. Niyə nanay bir zarafata gülürsən? Zavuçdan hesabı istəyib asılıqana tərəf getdim. Guya ki cibimdən pul çıxarırdım. Əlimi geydirmə Sabutayın döş cibinə saldım. Barmaqlarıma uzun portmanata oxşar bir şey toxundu. Qəniməti çıxarıb döş cibimə qoydum, sonra isə pulu verib klubdan çıxdım. Tez uzaqlaşdıb salamat bir yerdə indicə əldə etdiyim qənimətimin içində nə var baxmaq istəyirdim. Bulvara düşdüm. Küləyin diksindirən səsi vardı, elə bil qırıq pəncərədən içəri

girirdi. O səsdən və işıqdan qorunmaq üçün ticarət mərkəzinin arxasına keçdim. “Adidas”ın nəhəng elektron plakadı az da olsa, ətrafı işıqlandırır. Qutunu cibimdən çıxardım. Qəşəng idi, dəridən hazırlanmışdı. Ya qara idi, ya qəhvəyi, seçə bilmirdim. İçi boş olsa belə, tək cə qutunu otuz manata sata bilərdim. Amma içi yüz faiz boş deyildi. Özüm açmırdım ki, həyəcanım artsın. Məncə, başqaları “nə götürdüm, qiyməti neçəyə olar” düşüncəsi ilə tələsirlər. Halbuki bu işin bütün marağı qənimətin nə olduğunu bilənə qədərki həyəcanlı dəqiqələrdədir. Onsuz da çox vaxt dəyərli bir şey çıxmır. Heç olmasa, o dəqiqələr maraq dolu keçsin. Gözləməyin də həddi olmalıdır. Mənim kimi çürüdəndə marağı qaçır. Qapağını astaca qaldırdım. Saxta həyəcan yaratmaq üçün yox, cəftəsi ağır idi, qalxmırdı (geydirmə Ögeday, yəqin, asanca qaldırılmış). İçindən qulpu hansısa heyvanın bud sümüyündən olan bıçaq çıxdı. Dəri qınından çıxardım. Elə-belə bıçaq deyildi. Əlim boyda, üstü də tırtıqlı. Yüz faiz əl işi idi. Bud sümüyü yumşaq tüklərlə örtülmüşdü. Toxunduqca ləzzət eləyirdi. Yəqin ki, elə sümüyün aid olduğu heyvanın tüklərindən idi. Canavar olduğunu təxmin elədim. İşarət barmağımı bıçağın tırtıqlarında gəzdirdim. Barmağım onun üzərində gəzdikcə ürəyim həyəcandan guppuldayırdı. “Gözəldi-zaddı, amma bununla tutulsam, qəsdən adam öldürməyə görə içəri basarlar”, – fikirləşdim. “Yox əşi, elə olsa, o geydirmə Xubilay üstündə daşmazdı”, – fikrimi dəyişdim.

“Uuuuuuu...”

Üladım canavarın sağlığına. Bunu iki yüzə, nəinki iki yüz, üç minə satardım, amma söz verdim ki, saxlayacam. Ölənə, ya da öldürülənə qədər.

Bütün gecəni şəhərdə gəzdim. Bıçağım yanımda idi deyə üşümürdüm. Bədənim ipistiydi. Kiməsə soxsam, qanı bu qədər isti olmazdı. Qırx pilləkənlə Nərimanovun paltosunun heykəlinə qalxırdım. Əlimdə bıçaq. Bir dəfə burdan keçəndə yandakı ağaclıqdan biri üstümə hüzmüşdü. Dalımca qaçıb gülmüşdü də. Hünəri var idi indi gülsün. Pilləkənin başındakı kafeyə çatanda bıçağı qınına soxub belimdə gizlətdim. Axırınıcı dayanacağıma, Texniki Universitetlə üz-bəüz zirzəmiyə düşdüm. Gecələr də işləyən, metroya yaxın başqa salon yox idi deyə ordan heç nə götürmür, metro açılana qədər başqalarının oyununu izləyirdim. Səhərə qədər pleysteyşəndə futbol oynayanlar quduz itə dönürlər; söyüşün biri bir qəpik. Top dirəyə dəyən kimi qışqırırlar:

– Qıl blə!

Arada dava da olur. Zəvüçdən aldığı təzəyi çəkib davaya baxmağın ayrı yeri var. Heyif, tez barışdırlar. Sonra da heç nə olmamış kimi: “Qıl blə!”

İki-üç saat fərqli söyüşlər öyrənib metroya tərəf üz tutdum. İçəri girəndə isti, boğuc hava nəfəsimi kəsdi. İstiyə dözümüm yoxdu. Olsaydı, bir də başqa planlar qurmasaydım, metroda tennis raketkası qaldıran bələdçilərin birinin əvəzinə işləyərdim. Özünü qatarın altına atmaq istəyib tərəddüd edən olsa, itələyərdim.

İlk qatırı təkəcə mən gözləməirdim. Yazda adamın qanı qaynayanda, ılıq, təmiz hava “çix gəz” deyəndə, inşaat tozu-

nu, perəşkinin yanmış yağının qoxusunu ciyərlərinə çəkən qoca və ortayaşlılar da yanımda durmuşdular. Hərəsinin əlində də göyün fərqli tonlarında otuz qəpiklik iri paketlər. Bomjlar un kisələrinə yığdıqları zir-zibildən möhkəm yapışdıqları kimi, bunlar da paketləri bərk-bərk ayaqlarının arasında, ya qucaqlarında tuturlar. Başlarını pəncərəyə söykəyən kimi də yuxuya gedirlər. Maraqlısı da odur ki, stansiyalarına çataçatda oyanırlar. Saat-zad da qurub eləmirlər. Amma mən dörd-beş stansiya ötürməmiş oyana bilmirəm. Oyananda da boynum quruyur, ayaqlarım çimildəşir. Ona görə də metroda yatmaqdan zəhləm gedir. Heyif deyil məktəb?